

Just selline «Leedi», nagu rahvas ootab

UUS MUUSIKAL

Frederick Loewe

«Minu veetlev leedi»

Lavastaja Endrik Kerge, dirigendid Mihhail Gerts või Erki Pehk, kostüümid Liina Pihlak

Esietendus 3. aprillil Estonia teatris

VERNI LEIVAK

verni.leivak@postimees.ee

Estonia teatris esietendunud muusikal «Minu veetlev leedi» küttis juba ammu kirgi. Tuuakse ju Estonias muusikale lavale suhteliselt harva – teatri auväärsest pikas ajaloos kannab praegune «Leedi» järjekorranumbrit 24.

Mis aga nüüdsele tõlgendusele erilise maigu annab, on tõik, et täpselt 46 aastat tagasi oli just see teos esimeseks pääsukeseks, mis teatrikorüfee Voldeemar Panso käe all väarikas ooperi- ja balletiteatris tee muusikalidele valla päästis.

Paraku on neid, kes Panso lavastust näinud, vähe, ent teatri raudvara kõnelevat sellest tänini legende. Et kuidas säras Endel Pärn Henry Higginsina, kuidas ta frakki kandis, ja kui ilus oli Linda Rummo Eliza Doolittle'ina.

Üllatav Milling

Nüüd on lavastajaks Endrik Kerge, kes ise paarkümmend aastat tagasi Vanemuise interpreteeringus Higginsit kehastas, ning peaosades (vähemalt esietendusel) sõnateatris ilma tegevad Hele Kõre ja Raivo E. Tamm.



Alkohoolikute trio: Alfred Doolittle (Madis Milling) koos sõprade Harry (Aare Kodasma) ja Jamie'ga (Rostislav Gurjev). Foto: Harri Rospu

Esile tõstmist väärrib kahtlemata just Raivo E. Tamm, kelle foneetikaprofessor Henry Higgins manab vaataja ette paadunud poissmehe muundumise armunud meheks veenvalt ja usutavalt – ja mis kõige tähtsam, sellise nüansi- ja detailirikusega, et vist ei jää puudutamata ükski aste inimhinge emotsionaalsel skaalal. Teise vaatuse suhteliselt veniva faabula päästab just nimelt tema.

Üllatada suudab Madis Milling, kelle ampluaa ei peaks kindlasti ka tulevikus jääma vaid

«Vanade ja kobedate» tallermaale. Milling tegi lilleneiu Eliza isa, prügivedaja Alfred Doolittle'ina muusikalilaval suurepärase debüüdi ja moodustas koos oma kroonilistest alkohoolikutest sõprade Harry (Aare Kodasma) ja Jamie'ga (Rostislav Gurjev) publikut pisarateni naerutava trio. Mis sest, et suur osa nende lavaloleku ajast meenutas pigem Browni liikumist, andes tunnistust näitleja tööst endaga.

Tugevaima aplausi teenis aga esietenduse lõpul Helgi Sallo, kelle Missis Pearce – profes-

sor Higgins'i majapidajanna – oli meeldejäädvalt esitatud ja kelle aeg-ajalt kuuldavale toodud «söör!» jääb kauaks ka unenägudesse kummitama.

Nagu déjà vu

Millegipärast tekitas värskes «Leedi» mõnusa déjà vu tunde. Mis polnud üldse seotud George Cukori kaheksa Oscarit võitnud filmiversiooniga, mille peaosas hiilgas Audrey Hepburn. Pigem meeldiva äratundmisrõõmuga, et riigi esiteatris – erinevalt nii mõnestki kümne-eten-

duse-muusikaliprojektist – pole endiselt mindud kergema vastupanu ja ülejalategemise teed.

Ja kuigi üllatavat jagus pisut vähevõitu, võis vaataja saalis mõnuleda. Naerda, nutta või lihtsalt nautida head klassikalist muusikalilavastust. Nagu näitlejad ise on öelnud – mitte Miki-Hiire kostüümides efektitsemist, vaid sellist, nagu rahvas Estonialt ootab. Head näitlejate mängu, kirkaid karaktereid, kauneid kostüüme ja muidugi muusikat, mis oma tuntuse efektile kaasa ümisesema meelkitab.